

Amit mi adhatunk

„Azért vagyunk itt, hogy segítsünk megtisztítani a tavakat” – mondta Nikki néni.

Írta: Aliya Jakeman
(Igaz történet alapján)

Ez a történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

„Ott vagyunk már?” Aliya megvakarta a lábán lévő szúnyogcsípést. Már régóta túráztak a lávaszikla környékén. Aliya kezdett elfáradni.

„Majdnem ott vagyunk – mondta a tanára, Nikki néni. – És bízz bennem: végül megéri majd!”

Aliya már nem volt biztos ebben. Iskolai kiránduláson voltak Kīholóban, amely Hawaii fő szigetének az egyik természetvédelmi területe volt. Aliya izgatottan várta, hogy megismerje a szigetükön lévő állatokat és növényeket, de izgult is. Új volt a szigeten, és még nem ismert túl sok embert. A többiek is mind idősebbek voltak nála, és sokat nevetgéltek együtt az egész túra alatt. Aliya csendben sétált mellettük. Barátkozni szeretett volna, de nem tudta, hogyan.

Végül elértek az öbölhöz. Miközben egy homokos dombon keltek át, meglátták a halastavakat.

„Üdvözlünk Kīholóban!” – mondta Nikki néni.

Aliya körbenézett. A hely gyönyörű volt! Igaza

volt Nikki néninek: valóban megérte eljönni erre a kirándulásra!

A következő néhány órában Aliya és az osztálytársai mindent megtudtak a természetvédelmi területről. Aliya nagyon szerette nézni a vízben úszó halakat.

„A halastavakat úgy tervezték, hogy egyes halakat ki lehet fogni a tóból, míg a többi ott marad, hogy nagyra nőjön. Így fennmarad az egyensúly, és mindig van elég hal” – magyarázta Nikki néni.

Ebéd után Nikki néni odahívta a gyermekeket a nagyobb tavak egyikéhez. „Rendben, mindenki vegyen fel egy pár kesztyűt. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk megtisztítani a tavakat.”

„Muszáj?” – kérdezte Aliya egyik osztálytársa.

„Igen! Részben azért látogattunk el ide Kīholóba, hogy közösen dolgozzunk a tó megtisztításán. Ez arról szól, amit mi adhatunk” – mondta Nikki néni.

Aliya izgatottan várta, hogy segíthessen. Felvette a kesztyűt, és elkezdett szemetet és faágakat szedni a tó körül.

Az egyik osztálytársa a közelébe sétált. Aliya még soha nem beszélt vele. A lány élénk rózsaszín felsőt viselt.

Aliya érezte, hogy a szíve gyorsan dobog. Köszönni szeretett volna, de félt. Mi van, ha a lány furcsának találja őt?

Aztán Aliya elgondolkodott azon, hogy mit mondott Nikki néni. *Arról szól, amit mi adhatunk.* Aliya mély lélegzetet vett és rámosolygott. „Szia! – mondta. – Tetszik a felsőd!”

A lány visszamosolygott. „Köszönöm! Zara vagyok.” „Engem Aliyának hívnak.”

A lányok a nap hátralevő részét beszélgetve és nevetgélve töltötték, miközben összegyűjtötték a

tónál eldobált műanyagot és papírt. Aliya minél jobban megismerte Zarát, annál boldogabbnak érezte magát. Zara nagyon kedves volt.

A nap végén a tanár nő tüzet rakott, hogy a gyerekek körbeülhessenek. Aliyának izomláza volt a tavak takarításától.

„Aliya, gyere ide! Ezt látnod kell!” Zara odaszaladt hozzá, és intett Aliyának, hogy kövesse. Aliya egy hídhöz követte Zarát, amely átvitt a tavacszkákon.

A híd alatt egy hatalmas teknős lapult a tiszta vízben. Mellette más, kisebb teknősök úsztak el.

Aliya elmosolyodott. Gyönyörű volt! Zarával egymás mellett álltak a hídon, Aliya pedig békességet érzett. A tavacszkák kitakarítása nehéz volt, de ezek az állatok így most továbbra is biztonságban élhetnek az otthonukban.

Aliya Zarára nézett. Új barátot is talált, mindössze azért, mert elég bátor volt ahhoz, hogy köszönjön. Aliya elmondott magában egy rövid imát. *Köszönöm Neked, Mennyei Atya, ezt a gyönyörű világot és az új barátomat. Köszönöm, hogy segítéssel arra összpontosítanom, amit én adhatok.*